

# Моя стріча з Олексою

**Автор:**

Іван Франко

Моя стріча з Олексою

Іван Франко

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Моя стріча з Олексою» Івана Франка – психологічна історія, розказана Мироном Сторожем – людиною, яка все життя була ув'язнена\*\*\*. «Внутрішній супокій, сила і ясність переконань» становлять сенс людського життя і боротьби за правду. Найвідомішими творами Івана Франка є «Перехресні стежки», «Лель і Полель», «Грицева шкільна наука», «Олівець», «Воа constrictor», «Украдене щастя», «Будка Ч. 27», збірки поезій «Зів'яле листя», «З вершин і низин», «Мій Измарагд» тощо. Іван Франко – видатний український письменник, який працював у жанрах поезії, прози та драматургії, талановитий літературознавець і публіцист.

Іван Франко

МОЯ СТРИЧА З ОЛЕКСОЮ

(Оповідання Мирона Сторожа)

Я чоловік проклятий, ненависний, прогнаний з-поміж «чесних», – одним словом, проскрибований. Проскрибований, – се сама відповідна назва. Се не значить, що, приміром, моя совість стає супротив мене або щось подібного, – ні, се значить тільки то, що люди «чесні» (коли хочете, можете звати їх «багатими», «сильними», «практичними», – се на одно вийде) випхнули мене з «чесного» і «порядного» товариства, т[о] е[сть] попросту з-поміж себе. І зовсім справедливо!

Мое ім'я враз із кількома іменами подібних до мене «во время оно» оббігало весь край, було пострахом усіх «мирних і вірноконституційних горожан», – з моім іменем усі вони в'язали поняття перевороту, революції, різні. Правда, в той час, коли «спасителі існуючого порядку» підняли найстрашніший гвалт, я і мої товариші сиділи спокійно і смирно за тюремними ґратами та рахували дні короткого життя, страчені пустота марно.

Але возьмім, приміром, що діло зовсім так не діялось, що мені і моїм приятелям о переворотах та революціях і не снилося, – то що з того? Чи вже то одно, що я сидів у тюрмі, не вистачує, щоби навіки зап'ятати мене в очах «чесних» людей? Ба, але всевідушій і всемогущій суд справді признав мене винним, справді в моім організмі добачив революційну жилку, в моїй крові дослідив краплю такої крові, котру французькі «спасителі порядку» забули пролити до остатку в р. 1872, в моїх очах доглянув іскру такого огню, котрий може запалювати дома «мирних горожан» не гірше нафти. Одним словом, – я оказався кругом винним на суді, – значить, погорда і прокляття «порядних» людей насупротив мене зовсім справедливі.

Я й зовсім не жалуюсь на те, ба, навіть, – хто знає, – може й легше мені стало, коли, вийшовши з тюрми, я почувся свобідним, як птах у воздуху (як той німець каже: vogelfrei). Я чув тоді щось подібного, як ученик, що по скінченні шкільного курсу виходить зо школи. У нього в руці свідоцтво хороше, а в голові блискуча, заманчива надія на приемності вакацій. І я також пройшов курс науки «порядних людей», просидів поруч них довгі літа і получив вкінці свідоцтво, – правда, трошки не так написане, як звичайно, – але все-таки увільняюче мене від дальшого сидження на проклятій лаві. Я вийшов надвір, на свіжий воздух! У моїй голові кишіли нові мислі, нові враження, а з-посеред них чимраз сильніше визначувалися звуки сумної і щасливої пісні:

Обриваються звільна всі пута,

Що в'язали нас з давнім життям!

Я чув, бачив, знав з сильного биття серця, що се правда, що пута порвалися, що давне життя пропало, – а на першу хвилю, на перший свобідний віддих се вистачувало.

Правда чуття, хоть і як сильне та гаряче, недовго палає, – вік ним не проживеш. Після першого п'яного вибуху воно швидко успокоїлося, – і я поглянув на світ

холоднішим оком. Життя проскрибованого, чужого посеред людей, ненависного, від котрого відвертаються всі, що ще донедавна запевнювали йому свою приязнь, – таке життя всякому швидко надоїсть. Правда, побачиш одного такого, що відвертається, стрітившись з тобою, – сплунеш та проворкочеш: «Мізерак! Махай собі к чорту!» – побачиш другого, третього, – то само! Вкінці самому стане прикро, нудно, – розпука огорне. «Що се, – подумаеш собі, – чи се я справді вже такий гидкий та страшений, – чи тим людям усім в головах попереверталосся!» – «Та ні, – відповідаєш собі самому, – ні одно, ні друге, – а тільки то, що вони «чесні і порядні», а ти... ну, годі!»

Кінець ознакомительного фрагмента.

----

Купити: <https://tn.knigapoisk.com/ru/ivan-franko/moya-str-cha-z-oleksoyu>

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)